

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobců: a) T. M.
 b) Z. T.
 c) A. T.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
 Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2019, č. j. OAM-1053/ZA-ZA11-ZA20-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana se žalobkyní a jejím nezletilým dětem podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1992 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že žalovaný porušil svým rozhodnutím ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, a § 55 2 v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dále § 12, § 14, § 14a a § 23c zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a v neposlední řadě i čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Vyslovila přesvědčení, že v jejím případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany a tyto důvody sdělila správnímu orgánu svou věrohodnou výpověď a doložila listinnými důkazy.
3. Žalobkyně vyslovila nesouhlas se závěrem žalovaného, že jí jejím dětem v zemi původu nehrozí azylově relevantní nebezpečí dle § 12 a § 14a zákona o azylu a měla za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž konsekventně zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se žalovaný odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy.
4. Dále uvedla, že v průběhu správního řízení jasně a konzistentně formulovala své obavy z návratu do vlasti. V pohovoru k podané žádosti uvedla, že její dcera je vážně nemocná, byly jí stanoveny různé diagnózy (mimo jiné nádor na mozku), má epileptické záchvaty. V zemi původu pro ni nebyla fakticky ani finančně dostupná účinná léčba. Vyslovila tudíž přesvědčení, že z těchto důvodů jí má být poskytnuta mezinárodní ochrana a v souvislosti s těmito důvody se obává zejména vzniku vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu a má také za to, že by jí měl být udělen humanitární azyl.
5. Žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č.j. 4 Azs 99/2007 – 93 a dále i na judikaturu zdejšího soudu ze dne 10. 12. 2018, č.j. 32 Az 28/2017 – 59.
6. Dále uvedla, že dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte platí, že *„zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány.“* Dle obecného komentáře OSN č. 14 k Úmluvě o právech dítěte z roku 2013 (CRC/CGC/14) nejlepší zájem dítěte představuje trojí koncept, který není jenom interpretačním vodítkem při výkladu zákonných ustanovení, ale je i nárokovatelným (tzv. self-executing“) hmotným právem dítěte na to, aby jeho nejlepší zájmy byly posouzeny a byly předním hlediskem při vyvažování různých zájmů za účelem vydání předmětného rozhodnutí. Zároveň je nejlepší zájem dítěte procesním pravidlem, dle kterého musí proces rozhodování, který může ovlivnit dítě, vždy zahrnovat vyhodnocení možného dopadu (pozitivního nebo negativního) rozhodnutí na dotčené dítě. Kromě toho z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, že toto právo bylo výslovně vzato v úvahu, jakým způsobem jej rozhodnutí reflektuje, co bylo považováno za nejlepší zájem dítěte a jak byly tyto vyvažovány oproti jiným zájmům.
7. Pro úplnost žalobkyně dodala, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, rozsudek ze dne 17. 6. 2015, č.j. 1 Azs 39/2015 – 56 a ze dne 30. 9. 2011, sp.zn. 7 As Stod 3/2011 – 54, povinnost státních orgánů zvažovat nejlepší zájem dítěte dopadá i na řízení, ve kterých dítě není účastníkem, ale je účastníkem osoba o dítě pečující. Tak například podle Ústavního soudu (nález ze dne 1. 8. 2016, sp.zn. II. ÚS 19/16): *„Povinností veřejné moci je vždy přijmout taková opatření, která naplňují nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3*

Úmluvy o právech dítěte... děti totiž patří mezi takzvané zranitelné osoby. Do kategorie zranitelných osob navíc lze zařadit i cizince.“

8. Dále žalobkyně připomněla, že konstantní judikatura Evropského soudu pro lidská práva dovozuje propojenost čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy. Takto se ESLP vyjádřil, například v rozsudku ze dne 8. 11. 2016, číslo 56971, ve kterém dovedl, že nejlepší zájem dítěte musí být středobodem úvah rozhodujícího orgánu a důležité je precizně formulované odůvodnění zacílené na posouzení nejlepšího zájmu dítěte. Pokud nejsou tyto požadavky splněny, došlo k porušení čl. 8 Úmluvy. Je to přitom právě nejlepší zájem dítěte, který v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte „*musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány*“.
9. Závěrem žalobkyně uvedla, že v průběhu řízení o své žádosti argumentovala rovněž svým a zejména zdravotním stavem své dcery, který podložila lékařskými zprávami. Má tedy na základě uvedeného za to, že její zdravotní stav je důvodem pro udělení humanitárního azylu, popřípadě doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14 odst. 2 písm. b) a d), neboť ve vlasti není dostatečně dostupná zdravotní péče. Žalovaný nevzal v úvahu individuální okolnosti daného případu, nevážil skutečnou dostupnost péče v zemi původu. Žádným způsobem nevymezil ani nejlepší zájem nezletilého dítěte, a to přesto, že právě tento zájem má být předním hlediskem jeho činnosti v souvislosti s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. V důsledku uvedených pochybení žalovaného je závěr o neudělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany nesprávný a nepřezkoumatelný a v rozporu s mezinárodními závazky.

II. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobci a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobců a na vydané rozhodnutí. Na rozdíl od žalobců nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné.
11. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejích nezletilých dětí je špatný zdravotní stav její nezletilé dcery a snaha zajistit jí v Evropě kvalitní léčbu. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně během správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by vypovídaly o její obavě či obavě jejího syna z pronásledování kvůli jejich rase, náboženství, národnosti či jiným azylově relevantním skutečnostem. Dále výslovně popřela, že by kdy měli ve své vlasti nějaké jiné problémy, než zdravotní. Za jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila žalobkyně špatný zdravotní stav její dcery a snahu zajistit jí v Evropě kvalitní léčbu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, to znamená, že jiné skutečnosti, než uvedené v citovaném ustanovení, nezakládají důvod pro udělení azylu podle této právní úpravy. Mezi tyto důvody tedy nelze podřadit zdravotní stav dcery žalobkyně, ani její snahu získat pro ni na území EU bezplatnou léčbu.
12. Žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nevyplynulo taktéž nic o tom, že by ve vztahu k osobě nezletilé dcery a přístupu k její léčbě v zemi původu mohlo dojít k opatřením diskriminačního charakteru ze strany státu, kdy by byla léčba a přístup k ní jakkoliv

dceři žalobkyně odepřena z důvodů taxativně vymezených v azylovém zákoně. Žalovaný nemá žádné informace o tom, že by v gruzínském zdravotnictví k takto cílené diskriminaci docházelo a žalobkyně ani na nic takového neodkazovala. Z opakovaného vyjádření žalobkyně nevyplynulo, že by její nezletilé dceři nebyla ve vlasti poskytnuta dostatečná zdravotní péče. Přesto, že žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, že v Gruzii lékaři ke zdravotnímu stavu její dcery uváděli různé diagnózy, je z dalšího vyjádření žalobkyně zřejmé, že se lékaři v ČR a Gruzii shodují na stejném lékařském závěru. Již v roce 2014 gruzínští lékaři také diagnostikovali nezletilý nádor na mozek a navrhovali operaci. Protože však lékaři nedali žalobkyni garanci, že operace bude úspěšná, a také proto, že cena této operace byla 10 000 lari, žalobkyně s navrhovaným zákrokem nesouhlasila. Stejný názor však také vyslovili i čeští lékaři, kteří konstatovali, že operace nemusí být úspěšná. Závěr, že potřebná léčba pro nezletilou dceru žalobkyně je v Gruzii dostupná, také dokládá přiložená Informace místního lékaře - Gruzie, č. j. BMA - 11018 ze dne 21. dubna 2018, kde jsou uvedena zdravotní střediska zabývající se léčbou epilepsie, včetně dostupnosti léků. Co do podrobností hodnocení zdravotního stavu nezletilé, žalovaný odkázal na Zdravotní zprávu o ambulantním vyšetření z Neurochirurgické kliniky Fakultní nemocnice v Hradci Králové, založenou na listu č. 47 správního spisu.

13. Žalovaný uvedl, že si za účelem posouzení financování zdravotní péče v Gruzii zajistil Informaci Švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM): Zaměřeno na Gruzii – Reforma zdravotnictví: Státní zdravotnické programy a zdravotní pojištění ze dne 21. března 2018, která uvádí, že v roce 2010 bylo až na malé výjimky zdravotnictví v Gruzii privatizováno. V důsledku toho se zlepšila infrastruktura, služby a kvalifikace personálu v mnoha zdravotnických oblastech. Gruzie zavedla v roce 2013 program Universal Health Care (dále jen „UHC“). Jedná se o státem řízený, převážně státem financovaný všeobecný zdravotní systém s většinovým zastoupením soukromých zdravotnických institucí. Prostřednictvím UHC jsou v podstatě všichni gruzínští občané automaticky účastníky zdravotního pojištění. Tato státní zdravotní pojišťovna by měla zajistit finanční dostupnost základní zdravotní péče pro všechny Gruzince, kteří ještě nejsou pojištěni u soukromých zdravotních pojišťoven nebo prostřednictvím zaměstnavatele. Předmětná informace dále uvádí, že v případě nároku na poskytnutí výkonu, které kryje UHC, jsou náklady částečně nebo plně hrazeny ve třech oblastech – urgentní péče, nemocniční péče a ambulantní péče. U ambulantního a nemocničního urgentního ošetření stát přebírá 100% nákladů. Specifickou státem stanovenou ambulantní péčí hradí stát ze 70 – 100% mimo jiné se jedná o návštěvy praktického lékaře, běžná vyšetření krve a moči, vyšetření EKG, vyšetření břicha ultrazvukem. Ve výši 70% se přebírají úhrady nákladů na návštěvy specialistů. Od roku 2017 hradí stát také 90% nákladů na specifické léky proti chronickým onemocněním srdečního krevního oběhu, plicní onemocnění, diabetes 2. typu, onemocnění štítné žlázy. Konkrétní výše náhrad je závislá podle skupin osob. Na základě bodového systému hodnotí Sociál Service Agency ministerstva práce, zdraví a sociálních otázek domácnosti podle příjmů a majetku. Na tomto hodnocení závisí, jakou podporu domácnost obdrží. V případě Gruzie tak lze zcela jistě konstatovat, že stát prostřednictvím veřejného pojištění poskytuje zdravotní péči a tato péče je dostupná všem občanům Gruzie. Žalovaný nepopírá, že úroveň lékařské péče poskytované v zemi původu žalobkyně je jistě nižší, než je úroveň lékařské péče poskytované v ČR, zároveň ovšem zdůrazňuje, že účelem humanitárního azylu není rozhodně řešení situace u osob, pro které by např. případné léčení v rámci zdravotního

systému ČR mohlo být z dlouhodobějšího hlediska určitým způsobem výhodnější, a to jak z pohledu finančního, tak vzhledem k obecné úrovni zdravotní péče v ČR, která je bezesporu vyšší než zdravotní péče ve většině zemí, ze kterých žadatelé o mezinárodní ochranu přicházejí, včetně Gruzie. Jak judikoval i Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku č. j. 63 Az 29/2018, ze dne 28. 1. 2019: „*Krajský soud s ohledem na obsah správního spisu, zejména pak protokoly o pohovorech k žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, považuje za nutné zdůraznit, že způsob, jakým si žalobci skrze institut mezinárodní ochrany v zásadě vynucují, aby jim občané České republiky, resp. jiné země Evropské unie, financovali léčbu a nesli nejen tuto finanční zátěž s tím spojenou, považuje za alarmující a neakceptovatelný. Skutečnost, že žalobci nejsou spokojeni s úrovní zdravotní péče v zemi svého původu, resp. namítají, že tuto by museli hradit, není zákonným důvodem pro vyhovění žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak plyne např. z usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 32/2016.*“

14. Žalovaný zdůraznil, že nijak nezpochybňuje závažnost onemocnění dcery žalobkyně, nicméně je přesvědčen, že její vlast je jí schopna poskytnout adekvátní zdravotní péči. V případě nezletilé se nejedná o onemocnění, které by ji svým charakterem bezprostředně ohrožovalo na životě, ani o onemocnění, u kterého by její transport do země původu způsobil zásadní zdravotní komplikace. Žalobkyně uvedla, že její dcera navštěvuje základní školu, dokáže se sama obléci, postarat se o sebe při základních hygienických potřebách a nevyžaduje tedy nutně poskytování celodenní péče. Žalovaný je také přesvědčen, že vzhledem k věku dětí, se dotýčná může pokusit svou ekonomickou situaci řešit i vlastním přispěním a nespolehat pouze na pomoc státu. Ve vlasti má žalobkyně také dle svých slov sestřenici, u které před odchodem z vlasti bydlela, a která by jí také případně s péčí o děti mohla opět vypomoci. Závěrem žalovaný připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a humanitární azyl je zároveň udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, v případě žalobkyně a její dcery však žalovaný takové skutečnosti neshledal.
15. Žalovaný uvedl, že zdravotní stav dcery žalobkyně v současné době nedosahuje vysokého standardu velice výjimečných okolností a závažných humanitárních důvodů, který vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Zdravotní stav nezletilé zcela jistě nepředstavuje např. finální stádium nevyléčitelné nemoci, jak je v judikatuře ESLP zmiňováno. Žalovaný konstatuje, že ani ze sdělení žalobkyně a ani z jí doložených lékařských zpráv nelze učinit závěr, že by se žalobkyně a její nezletilá dcera aktuálně nacházely v přímém a bezprostředním ohrožení svého života. Nezletilá dcera žalobkyně je léčena pouze ambulantně, její stav je stabilizovaný a dle doložené zdravotní dokumentace nevyžaduje žádný lékařský zákrok ani náročnou, ve vlasti nedostupnou léčbu. K námitce neudělení humanitárního azylu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu jmenovitě na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 112/2004, shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, která se v otázce přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu ustálila na stanovisku, že „*azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch*

skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážení správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nerybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“

16. Dále uvedl, že udělení azylu z humanitárních důvodů na základě správního uvážení žalovaného dle § 14 zákona o azylu řeší předcházející judikatura Nejvyššího správního soudu v řadě rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72. Otázkou se zabýval též Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, v němž mimo jiné uvedl, „že jednotlícím principem je diskreční pravomoc správního orgánu, do níž soudům nenáleží zasahovat, leda by správní orgán nedospěl ke svému rozhodnutí řádným procesním postupem, nebo by jeho rozhodnutí nebylo řádně a logicky odůvodněno.“
17. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že pod azylově relevantní důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze podřadit zdravotní stav dcery žalobkyně, ani její snahu získat na území EU pro ni bezplatnou léčbu. Z výpovědí žalobkyně ani z informací shromážděných žalovaným nevyplynulo taktéž nic o tom, že by ve vztahu k žalobkyni ani její dceři a v přístupu k její léčbě v Gruzii mohlo dojít k opatřením diskriminačního charakteru ze strany státu, kdy by byla léčba a přístup k ní jakkoliv dceři žalobkyně odepřena z důvodů taxativně vymezených v azylovém zákoně, ostatně žalovaný nemá žádné informace o tom, že by v gruzínském zdravotnictví k takto cílené diskriminaci docházelo a ani žalobkyně na nic takového neodkazovala. Co se týče případné další léčby nezletilé dcery žalobkyně v Gruzii, z jejich vyjádření učiněných v průběhu správního řízení k jejímu zdravotnímu stavu, ani z doložených lékařských zpráv nevyplynulo, že by její zdravotní stav v současné době vyžadoval jakoukoliv specializovanou péči, jež by v Gruzii nebyla dostupná. V průběhu správního řízení vyplynulo, že jediným důvodem žalobkyně a její dcery bylo si zajistit žádosti o mezinárodní ochranu bezplatnou léčbu svých zdravotních problémů. Tímto motivem podání žádosti se žalobkyně a její dcera v průběhu správního řízení nikterak netajili, když opakovaně uváděli, že si byli vědomi, že jako žadatelé o mezinárodní ochranu budou mít v EU léčbu zdarma a získání bezplatné léčby bylo jejich hlavním motivem podání žádosti a jejich jednání svědčí o plánovitosti a účelovosti jejich úmyslu.
18. Žalovaný zdůraznil, že s takovým chováním žalobců nesouhlasí a uvádí s odkazem na usnesení č. j. 9 Azs 442/2017 – 36 ze dne 29. března 2018, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, nebo v usnesení ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 – 27, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších (zcela výjimečných) okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu.
19. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 4 Azs 7/2011 – 117: „Evropský soud pro lidská práva (dále též „Evropský soud“) se již několikrát zabýval případy obdobnými případu stěžovatele, tedy otázkou, zda členský stát Rady Evropy poruší čl. 3 Evropské úmluvy tím, že vyhostí cizince do země jeho původu, kde mu nebude poskytnuta lékařská péče srovnatelná s péčí poskytovanou v členském státě, přičemž tato skutečnost by mohla ovlivnit délku a kvalitu života jedince. Tyto tzv. „humanitární případy“ se specificky vyznačují tím, že jedinci nebezpečí nelidské či ponižující zacházení ze

strany státu či nestátních subjektů v zemi původu (kvůli jejich jednání), nýbrž z objektivních důvodů (kvůli charakteru nemoci, již trpí). Na tomto místě je třeba předznamenat, že Evropský soud si je zmíněných specifík dobře vědom a porušení článku 3 v takových případech shledal pouze výjimečně. Evropský soud jasně uvedl, že „v takových případech musí Soud podrobit přísnému zkoumání všechny okolnosti případu, zejména pak osobní situaci jednotlivce v přijímajícím státě. Na podkladu takto zjištěného stavu bude Soud rozhodovat, zda brozí skutečné nebezpečí, že vyhoštění stěžovatele bude v rozporu s článkem 3.“ (srov. rozsudek ESLP ze dne 2. 5. 1997, D. proti Spojenému království, stížnost č. 30240/96, body 49 a 50; překlad NSS).

20. Snaha žalobkyně, jak žalovaný dále uvedl, a její dcery o zajištění si bezplatné zdravotní péče se žalovanému jeví jako účelové zneužívání smyslu institutu azylu a nad rámec uvádí, že i český státní občan nemá zdravotní péči bezplatnou, musí se účastnit zdravotního pojištění a teprve na základě toho, může zdravotní péči čerpat a na některé zákroky či medikaci i přes pojištění doplácí. Bez zdravotního pojištění je nucen i občan České republiky hradit veškerá ošetření, léčbu či medikaci v plné výši. Není důvod domnívat se, že by návrat do vlasti pro žalobkyni a její nezletilé děti mohl nadále představovat skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona o azylu, pro něž by mohla být doplňková ochrana udělena. Žalobci neuvedli a žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, které by jej vedly k udělení doplňkové ochrany ani s ohledem na existenci jiných relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 14a či § 14b zákona o azylu. Žalovaný v řízení zohlednil rozhodné okolnosti, odmítá, že by žalobce svým postupem zkrátil na jejich právech. Žalovaný na základě skutečností sdělených žalobci a posouzení informací o zemi původu neshledal, že by jejich vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 30/2007 ze dne 26. 7. 2007 a dále č. j. 43 Az 31/2016 – 67 ze dne 8.6.2017, ve kterém tento mj. konstatoval: „Nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak - aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva.“
21. Žalovaný zdůraznil výjimečnost institutu azylu, který byl koncipován výhradně k ochraně osob pronásledovaných za uplatňování politických práv a svobod, či obávajících se pronásledování z důvodů své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství mají nebo v případě osob bez státního občanství ve státě jejich posledního trvalého bydliště. O takové osoby se však v případě žalobců rozhodně nejedná a v kontextu výše uvedeného tak žalovaný nedospěl k názoru, že by žalobci mohli být vystaveni nějaké újmě ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.
22. K námitce porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, žalovaný zastával názor, že k porušení nedojde, neboť požadavek souladu rozhodnutí s nejlepším zájmem dítěte neznamená, že by žalobkyni měla být udělena doplňková ochrana, resp. že by dítě mělo nárok pobývat ve státě, s takto udělenou ochranou, jen z důvodu příznivějších životních podmínek a zdánlivě lepších životních perspektiv.

23. Žalovaný posuzoval, zda žalobcům hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž k takovému závěru nedošel. Žalobci neměli nikdy v zemi původu faktické problémy se státními orgány země ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, přičemž zemi původu neopouštěli či ze země neprchali za žádných závažných okolností, odešli ze země původu zcela plánovaně a legální cestou. Nad rámec výše uvedeného žalovaný uvedl, že podle Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 30. dubna 2019 v Gruzii obecně a soustavně nedochází k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodů svévolného násilí. Právní předpisy dostatečně upravují danou problematiku a jsou v nich implementovány všechny příslušné mezinárodní konvence a úmluvy. Ústava země garantuje základní práva a svobody, včetně zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Řadu reforem v oblasti politických a občanských práv země přijala v souvislosti s procesem vízové liberalizace s EU. Gruzie splňuje – s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie – základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a byla zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Z Informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie ze dne 3. 7. 2018 pak vyplývá, že v současnosti v Gruzii neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Žalobní námitky uvedené v žalobě jsou pouze obecného charakteru, bez bližší konkretizace k osobám žalobců a důvodů, v nichž žalobci spatřují porušení jejich práv. Uváděné mezinárodní rozsudky a úmluvy a citace jednotlivých článků z nich, vytržených z kontextu, nemají žádnou souvislost s případem žalobců a lze je vnímat pouze v obecné rovině. Dle názoru žalovaného žalobci pouze domýšlí krajní scénáře v případě jejich návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jejich azylovým příběhem. Námitky uvedené v žalobě tak shledává žalovaný irrelevantními a účelově uvedenými.

III. Přezkoumání věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas ve smyslu ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
25. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 10. 12. 2018 si žalobkyně jménem svým a jménem svých nezletilých dětí podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, následně dne 13. 12. 2018 poskytla údaje k podané žádosti. Uvedla, že je gruzínské národnosti, rozvedená, má dvě děti, syna narozeného dne 8. 2. 2009 a dceru narozenou dne 4. 11. 2010. Vyznává pravoslavné křesťanství a nebyla členem žádné politické strany ani hnutí. Z Gruzie vycestovala dne 11. 10. 2018 letecky do Řecka, následně do Polska a odtud do České republiky. Uvedla, že ona i její syn jsou zdraví, její dcera má však zdravotní problémy. V Gruzii absolvovala řadu lékařských vyšetření, ale nemá stanovenou žádnou diagnózu. Nejdříve jí diagnostikovali cukrovku, pak nějaký problém na mozku se začínajícími epileptickými záchvaty. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu tedy označila zdravotní stav její dcery.

26. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 13. 12. 2018, v němž uvedla, že se před šesti lety rozvedla, vystudovala střední školu a pracovala jako prodavačka v supermarketu. Poté, co zemřela její matka, zůstala se svými dětmi doma. Od manžela nedostává žádné výživné. Ve vlasti již žije jenom její sestřenice. Uvedla, že když přicestovali do Athén, její dcera byla hospitalizována kvůli záchvatu, jelikož však neměla na léčbu peníze, byla následně dcera z nemocnice propuštěna. Dcera absolvovala několik vyšetření ještě v Gruzii, žalobkyně však neměla dostatek peněz na léčení a léky. Sdělila, že dcera má zdravotní problémy od svých čtyř let. Již v Gruzii lékaři zjistili, že má nádor na mozku. Do České republiky žalobkyně odcestovala z důvodu, že zjistila, že je tady dobré zdravotnictví zadarmo.
27. Doplnující pohovor byl s žalobkyní proveden dne 19. 12. 2018, při němž uvedla, že během pobytu v Řecku natočila na mobilní telefon dvě videa, když dcera dostala záchvat. Bylo na nich patrné, že dcera má křeče a špatně dýchá. Uvedla, že dcera byla hospitalizovaná v Athénách, nicméně v léčbě nakonec nebylo pokračováno z důvodu nedostatku financí. Žalobkyně dále uvedla, že při cestování nemá dcera žádné problémy. V Gruzii chodila do školy, zvládá se sama obléci a postarat se o sebe při základních hygienických potřebách. Frekvence jejich záchvatů je různá. Otec nemá o dceru zájem, žalobkyně neví, kde se v současnosti nachází. Dále uvedla, že v Gruzii se musí zdravotní pojištění platit každý měsíc a ona ho za dceru neplatila. Základní péče je hrazená. V Gruzii podstoupila dcera celkem osm vyšetření EEG. Každý lékař však výsledky vyšetření hodnotil jinak, proto žalobkyně vycestovala, aby se zjistila, co dceři vlastně je. Ještě v Gruzii lékaři nabídli dceři operaci, za ni by však musela uhradit 10 000 lari a lékaři přitom nedali garanci, že operace dobře dopadne, proto ji raději odmítla.
28. Další doplňující pohovor byl s žalobkyní proveden dne 23. 4. 2019. Při něm uvedla, že nechce sdělit žádné nové informace, pouze konstatovala, že u dcery nemohli určit diagnózu a ji přitom zajímá, co je s jejím dítětem. Dcera dostala lék, který by měl být účinný, ale její potíže přetrvávají. Na tomografii jsou objednány 28. 5. 2019 a další návštěva lékaře bude až 10. 6. 2019. Podávané léky mají dle žalobkyně vedlejší účinky. Prodlělala další epileptický záchvat. Na podporu svých tvrzení předložila žalobkyně lékařskou zprávu z dětské neurologie ze dne 4. 4. 2019, a žádanku na MR vyšetření. Následně doložila lékařskou zprávu z dětské neurologie ze dne 10. 6. 2019, lékařskou zprávu z RDG centra ze dne 28. 5. 2019, poukaz na vyšetření ze dne 16. 5. 2019 a propouštěcí zprávu z Oblastní nemocnice Náchod ze dne 13. 5. 2019. Dne 18. 6. 2019 pak žalobkyně doložila zprávu o ambulantním vyšetření z FN v Hradci Králové ze dne 14. 6. 2019.
29. Krajský soud posuzoval postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu.
30. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
31. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobkyně podrobně zabýval, posuzoval její azylový příběh na základě výpovědí žalobkyně

učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další.

32. Ze správního řízení krajský soud rovněž zjistil, že žalovaný vzal v potaz žalobkyní uváděné důvody a následně se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Lze se tedy přiklonit k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně neuváděla žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány ve své zemi původu. Neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Nelze proto dospět k závěru, že by byla ve vlasti pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
33. V řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobkyně mohla mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu na základě daného ustanovení jsou zákonem taxativně vymezeny. Žalobkyně za jediný důvod svého odjezdu z vlasti označila onemocnění své dcera a snahu ji v České republice vyléčit.
34. Při hodnocení žalobních námitek vycházel žalovaný z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019, dle něhož ČR od 23. 3. 2019 považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, kde obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané ji neopouštějí z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Žalovaný tedy dospěl k zákonnému závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
35. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Žalovaný při aplikaci daného ustanovení zákona o azylu vzal v potaz skutečnost, že otec nezletilých dětí, pan Aleksandre TSVERAVA žádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany, této žádosti však správní orgán nevyhověl, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla příslušným soudem zamítnuta a kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost. Lze tedy uzavřít, že k udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.
36. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
37. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek

stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

38. Žalovaný se při aplikaci zmiňovaného ustanovení zákona o azylu zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl k jejímu věku, zdravotnímu stavu a rovněž tak zdravotnímu stavu jejich nezletilých dětí. Vycházel z výpovědi žalobkyně, která uvedla, že je zdravá a nemá žádné zvláštní zdravotní problémy. Stejně vypověděla i o zdravotním stavu svého syna. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl, jak již bylo shora konstatováno, zdravotní stav její dcery, která zdravotními problémy trpí již od svých čtyř let. Z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že se její dcera podrobila vyšetřením již ve své vlasti, žalobkyně však měla za to, že diagnóza nebyla jednoznačně stanovena, proto odcestovala s dětmi do Athén a následně do ČR. Dcera byla již několikrát hospitalizována, byl jí zjištěn nezhoubný nádor na mozku a epilepsie. Operaci žalobkyně ve své vlasti odmítla jednak z finančních důvodů a jednak proto, že lékaři nedávali záruku, že operace zdravotní problémy odstraní. Ze zprávy z Fakultní nemocnice v Hradci Králové pak vyplynulo zjištění, že dceři žalobkyně byl diagnostikován benigní nádor na mozku, se kterým mohly souviset epileptické záchvaty, bolesti hlavy a výpadky paměti. Ze zprávy vyplynulo, že nádor je minimálně čtyři roky stacionární a operace není nutná, navíc není garantováno, že potíže vymizí i po úspěšné resekci. Kontroly, pokud se operace neuskuteční, byly lékařem stanoveny jedenkrát ročně. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by dceři žalobkyně nebyla ve vlasti poskytnuta dostatečná péče. Je totiž zřejmé, že lékaři v ČR i Gruzii se shodli na stejném lékařském závěru a navrhovali i obdobný postup léčby. Lze tak konstatovat, že potřebná léčba pro dceru žalobkyně je v Gruzii dostupná, což umocňuje i informace gruzínského lékaře ze dne 21. 4. 2018, v níž jsou uvedena zdravotní střediska zabývající se léčbou epilepsie včetně dostupnosti léků.
39. Ze správního řízení tedy vyplývá, že motivem žalobkyně pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že v ČR bude její dceři poskytnuta bezplatná zdravotní péče. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že se žalobkyně ve své vlasti

nepokusila učinit žádné kroky, aby její dcera mohla léčbu podstoupit. Žalobkyně na svém bývalém manželovi a otci nezletilých dětí nežádala, aby platil výživné. Pokud tak neučinil dobrovolně, měla se obrátit o pomoc na soud. Rovněž ani nepožádala o sociální podporu.

40. Krajský soud považuje za zákonný postup žalovaného, který pro posouzení situace žalobkyně si zajistil Informaci Švýcarského Státního sekretariátu pro migraci: Zaměřeno na Gruzii – Reforma zdravotnictví: Státní zdravotnické programy a zdravotní pojištění ze dne 21. 3. 2018. Rozbor tohoto dokumentu provedl podrobně na str. 7 napadeného rozhodnutí a lze z něho nepochybně seznat, že stát (míněno Gruzie) prostřednictvím veřejného pojištění poskytuje zdravotní péči a ta je dostupná všem občanům Gruzie. Lze rovněž konstatovat, že tato lékařská péče je nižší úrovně, než péče poskytovaná v ČR. Přitom je však nutno zdůraznit, že není rozhodně účelem humanitárního azylu řešit situaci osob, pro které by případné léčení v ČR mohlo být výhodnější a to jak z pohledu finančního, tak i kvalitativního. Lze rovněž přisvědčit názoru žalovaného, že v případě dcery žalobkyně se nejedná o onemocnění, které by ji svým charakterem bezprostředně ohrožovalo na životě, ani o onemocnění, u kterého by její transport do vlasti způsobil zásadní zdravotní komplikace. Krajský soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného obsažnou na str. 8 napadeného rozhodnutí a v plném rozsahu na ni odkazuje. Jeho závěr, že v případě žalobkyně i jejich nezletilých dětí nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, proto považuje za zákonný.
41. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobkyně důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
42. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
43. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 8 - 10) žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými

skutečnostmi, přičemž konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádnou takovou skutečnost, z které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu v Gruzii stala terčem cíleného zájmu státních orgánů své vlasti, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Žalovaný tak dospěl k závěru, že lze opodstatněně předpokládat, že žalobkyni v případě návratu do vlasti by nemohlo ze strany gruzínských státních orgánů nic konkrétního hrozit. Nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. S těmito závěry se krajský soud rovněž ztotožňuje.

44. Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný konstatoval, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Důvod pro doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí.
45. Žalobkyně v průběhu řízení sama uvedla, že svoji vlast opustila z důvodu špatného zdravotního stavu její dcery. Jak již bylo shora konstatováno, žalobkyně ve své vlasti neučinila nic proto, aby své dceři zajistila finanční zázemí pro její léčbu. Žalovaný přitom z hodnověrných zdrojů ověřil stav dostupnosti zdravotní péče v Gruzii a pozici státu při jejím financování.
46. Lze rovněž konstatovat, že na základě informací o zemi původu žalobkyně nehrozí neúspěšným žadatelům o azyl žádné nebezpečí a je k nim přistupováno stejně jako k jiným osobám navraceným ze zahraničí. Z ničeho tedy nelze dovodit, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
47. Krajský soud se v závěru zabýval, stejně jak žalovaný, otázkou, zda v případě návratu do vlasti nehrozí žalobkyni vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Lze se přiklonit k názoru žalovaného, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni a jejím dětem za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
48. Lze rovněž přisvědčit názoru žalovaného, že žalobkyně nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu, neboť z její výpovědi ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně.
49. Krajský soud závěrem konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se závaznými právními předpisy i závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu a je přezkoumatelné. S názory vyslovenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí se krajský soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.
50. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni,

která ve věci úspěch neměla. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. dubna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně